

ELSZÁMOLÁSOM

Nem volt hegyem, sem kősziklám. Alföldi porszemekből keservesen építkeztem.

Nem ringatott a napfényes Balaton hús hullámaival. Beértem a Tisza homokos és iszapos fővenyével.

Nem üztem csodaszarvast aranyérmes agancsáért. Kegyelettel hazavittem és könyv lapjai közé helyeztem az alkonyatra elpusztult tiszavirágot.

Találkoztam, de nem barátkozhattam országos és világhírű írókkal, művészekkel, tudósokkal. Amíg bírtam, hatvan éven keresztül a pusztában élő parasztok sorsát kutattam.

Élt hajdan egy magyar báró ükanyám, és a török hódoltság után Békés megyében földet kapott német telepes őseim, akik törték a magyar nyelvet. Egyiktől polgári értéket, másiktól a szorgalmat örököltém, de bennem szántó-vető őseim sejtjei uralkodnak.

Szívemben azok vére csörgedezik, akik Hunyadi János és Kapisztrán János hívására az életadó gabona aratását félbehagyva, kaszájukat kiegyenesítve elindultak Nándorfehérvárra hazánkat védeni. Az Árpád-kori csomorkányi romtemplomuk karbantartását máig szívügyemnek tartom.

Őseim között bizonyosan akadt, aki Kossuth szólítására fegyvert fogott, és bajtársaival győzedelmeskedtek a feudalista jobbagysorsuk megdöntésében.

Azokból eredtem, akik a két világháborúban ismét vérüket áldozva, és évezredes hazánk kétharmadát az idegenektől elszakítva küzdöttek a jövő nemzedékéért, majd szovjet iga és teljes vagyronvesztés után jeltelenül elmúltak. Már a széthordott hantjuk fölött vitustáncát füttyüli a nyugati szél.

Nyolcvanadik évemben is – mind gyakrabban J. S. Bach Máté-passióját hallgatva – a szegénységben elmúlt elődeim porából igyekszem még valamit a fölszínre hozni, hogy ezt követően Földanyánkban, az övékkel elkeveredve jeltelenné váljak. Addig is virágot viszek Óbudán Szindbád szobrára, és lélekben követve száguldok utána, a mindenség láthatatlan hajóján, a Szentháromság felé, a hitem szerinti megtisztulás után várható boldogabb világba.

Hódmezővásárhely, 2019. október 9.

Szenti Tibor